ANUL IX No. 1037 | 6 PAGINI 6 LEI | Sâmbătă 26 Martie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni . . . . „ 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare MARŢI, şi SÂMBĂTĂ
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

LA ORDINEA ZILEI

Un ultim cuvânt

S'a inaugurat dela o vreme, sistemul de a se critica atmosfera de academică ţinută în care se desfăşoară şedinţele «Biroului Federaţiei de rugby».

Am citit la început, criticile acestea cu surprinderea firească pe care ţi-o provoacă un lucru a cărui neaşteptată noutate, te copleşeşte.

Le-am verificat apoi.

Şi când le-am identificat substratul de realitate pe care îl cuprind, le-am abandonat, eliminându-se depe paginile de ziar în care se intercala, cu dezinteresul pe care ţi-l provoacă simplele calomnii.

Fiindcă după informaţiile pe cari le-am cules, informaţii certificate de cunoscuţi al căror cuvânt nici nu îndrăsnesc măcar să-l pun la îndoială, tot ceiace se cleveteşte pe socoteala purităţii şedinţelor Biroului F. R. R., sunt inexacte.

Că se ivesc din când în când şi oarecari asperităţi linguistice sau olfactive, nu înseamnează nimic.

Cele mai ponderate concilii din lume au zbârnăit sub rezonanţa înăsprită a unui ton ceva mai ridicat, fără ca vreun gazetar să-şi fi permis să le împieteze prin calificări cari să se sprijine pe simple excepţii.

Deaceia considerând tot ceiace s'a scris sau se va scrie în viitor despre F. R. R. la valoarea exactă a unor bârfeli de mahala, socotim chestiunea închisă şi refuzăm să-i acordăm ospitalitatea a oricât de puţine rânduri disculpante.

...Şi totuşi, pentru a elimina şi din mintea celor cari s'au lăsat influenţaţi de eloquenţa suburbană a diverşilor clevetici, urma de umbră care s'a întins asupra celei mai academice comisiuni, vom relata un fapt extrem de recent, care prin comparaţie, să ridice F. R. R.-eul pe o culme până la care să nu se poată înălţa nici o calomnie.

Lucrurile s'au petrecut în Franţa.

Şi deşi ziarele franţuzeşti au păstrat în această privinţă o muţenie completă, au răbufnit totuşi în presa germană, şi în special în «P. S. am Abend», din care le extragem.

Eroul este d. B. R. Quette, secretarul Biroului Federaţiei franceze de rugby, şi jucător destul de cunoscut al unui club parizian subvenţionat de căile ferate franceze.

Iată despre ce este vorba.

Intr'una din şedinţele sale, Biroul Federaţiei franceze de rugby, prezenţi fiind numai doi membrii: d. B. R. Quette şi un altul, al cărui nume este trecut deocamdată sub tăcere, a hotărât jucarea campionatului francez de rugby după o formulă nouă (tur şi retur), jucătorii neputând să părăsească cluburile în cari se găsesc înscrişi, până la 1 Ianuarie 1933.

Cum însă, clubul din care face parte d. B. R. Quette, avea interes ca schimbările de club — date fiind anumite adeziuni nou noute — să se poată face imediat şi-a convins exponentul pe lângă F. F. R., să intervină în acest sens.

Şi dela o şedinţă la alta, d. B. R. Quette şi-a schimbat părerea, fiind primul care să propună noua formulă. Ba chiar, care să condiţioneze admiterea noului sistem de campionat, de votarea schimbărilor imediate de club.

Lucrurile ar fi decurs probabil fără incidente dacă un gazetar — la curent cu toate fluctuaţiile convingerilor domnului B. R. Quette — n'ar fi discutat chestiunea într'un ziar, calificându-l.

Enervat, d. B. R. Quette a ridicat mănuşa în prima şedinţă a Biroului, odorând atmosfera cu un parfum special, potenţat încă de un discurs împiedicat de cuvântul «curarisite» pe care secretarul F. R. R. l-a bâlbâit insistent în primele sale silabe.

Şi discuţia s'a aprins, o dată cu demisia domnului B. R. Quette şi cu cele 20 (douăzeci) de adeziuni prezentate de delegatul clubului subvenţionat de căile ferate franceze, până la nişte adjective.., cari (cu oricât patrio-

R. V.

(Continuare în pag. II-a)

Note şi Notiţe

PE MARGINEA UNUI DECES

După ce ca «un veritabil pachet de muşchi» (cum se spune), «respirând numai sănătate» (şi perle stilistice) a înfruntat vitregia soartei (şi a regulelor sintaxei române) timp de şase ani, regulamentul Federaţiei române de box este pe punctul să-şi dea obştescul sfârşit.

Câteva cuvinte deci, la capătul unui decedat care a viciat atâta vreme prestigiul cultural al supremului for pugilistic, sunt creştineşte necesare.

Regulamentul de box al Federaţiei române s'a născut în 1926, operă anonimă a unui dicţionar (membru pe atunci al F.R.B.-ului), pentru uzul gimnaziilor şi şcolilor de meserii din toată ţara. Şi a continuat să patroneze fără întrerupere manifestările de box de pe tot cuprinsul României Mari.

Când mai respectat, când mai cârpăcit.

Că a fost nesocotit câte o dată, nu este chiar prea mare lucru. Regulamentele şi găinile sunt făcute ca să fie călcate. Că a fost respectat din când în când, iar nu e un eveniment. Regulile au în mod obişnuit şi excepţii.

Ceiace este însă într'adevăr extraordinar în povestea regulamentului acesta este longevitatea sa. Covârşitorul număr de ani de-alungul cărora în ciuda celor câteva downuri de aplicare, a reuşit totuşi să se menţină în picioare, dovedind o rezistenţă supra-pugilistică.

Şi nu e vorba aici, numai de lacunele profesionale; vechiul regulament F. R. B. fiind simţitor în urma reformelor I. B. U.ului. Cât mai ales de lacunele sale linguistice. De întârzierea — ca să zic aşa — a punerei sale la punct cu evoluţia limbei române şi a înţelesurilor cuvintelor franţuzeşti în dicţionarele pentru uzul scolilor ceva mai avansate.

Fiindcă aşa cum se prezintă sub raportul traducerei şi a limbei române pe care o respiră, vechiul regulament de box al Federaţiei române s'ar putea intitula foarte bine: «REGULAMENTULU DE BOXULU ROMANU».

Ceiace, trebue să recunoaştem, nu e tocmai onorabil

Asupra cauzelor cari au determinat zămislirea unei astfel de opere, acum la înmormântarea ei, n'are nici un rost să insistăm. După cum, credem, că nu este creştineşte să împietăm memoria decedatului prin exemple care-i să mănânce şi umbra de prestigiu cu care va să treacă acolo unde nu este nici durere, nici suferinţă, ci viaţă fără de traduceri şi de reguli gramaticale.

Deşi perle ca aceasta de pildă: «Arbitrul sau directorul luptei va spune publicului că ESTE INDISPENSABIL DE A SE DEDA *la manifestaţiuni gălăgioase...» (pag. 57) ar trebui să fie săpate pe crucea celui mort, pentru veşnică aducere aminte.*

Ne mulţumim dar, să spunem la capătul decedatului «să-i fie ţărâna uşoară». **G. FULGA**

INTERVIEWURILE NOASTRE

D. Neagu Boerescu
DESPRE PARTICIPAREA ROMANIEI LA CAMPIONATUL EUROPEI DE HOCKEY PE GHIATA

Performanţa României. O organizare perfectă. Ce s'ar putea înfăptui în viitor

D. Neagu Boerescu, preşedintele federaţiei române de hockey, care a condus echipa română la campionatele europene dela Berlin, ne-a făcut câteva interesante declaraţii cu privire la participarea noastră.

O PARTICIPARE ANEVOIOASA

«Federaţia de hockey pe ghiaţă a avut de întâmpinat mari dificultăţi pentru a putea urni din loc echipa la campionatele Europene. Deşi nu aveam veleităţi, faptul că am participat anul trecut ca începători la Krynica ne impunea deplasarea la Berlin.

Dar, fondurile sunt tot atât de greu de găsit pe cât este de dificil să înlături toate acele mici necazuri inerente oricărei plecări. Dacă partea financiară a problemei a fost rezolvată de unele subvenţii, mai mult sau mai puţin anemice, partea propriu zisă a selecţionării a necesitat cea mai mare bătae de cap.

Au trebuit obţinute congedii pentru fiecare dintre jucători şi au fost necesare foarte numeroase intervenţii la locurile în drept. Şi totuşi, nu am putut deplasa cea mai bună echipă.

ORGANIZAŢIA GERMANA

«La Berlin am fost primiţi foarte bine. Organizatorii, în speţă B. S. K. şi D. E. H. V., deşi n'au avut la îndemână decât foarte puţină vreme, dat fiind faptul că aceste campionate fuseseră sortite să se dispute la Praga, au reuşit să le pună la punct din toate punctele de vedere.

«Sport Palast», marea sală de spectacole sportive din Berlin unde s'au ţinut aceste campionate, cuprinde aproape 10.000 de spectatori şi are o pistă de 54—26 metri. Ceeace ne-a incomodat aici însă, a fost libertatea ce se dădea fumătorilor, astfel că atmosfera încărcată a cauzat mari neplăceri jucătorilor noştri obişnuiţi cu terenuri în aer liber. Din celelalte puncte de vedere, organizarea n'a lăsat cu nimic de dorit.

PERFORMANŢELE ROMANIEI

«Rezultatele obţinute de Români sunt cunoscute din relatările telegrafice. Ţin însă să rectific o astfel de relatare care atribuia lui Danielopol toate cele cinci goaluri primite în matchul cu Franţa. In realitate, n'a primit decât două, celelalte după ce pe nepregătite a trebuit să-l înlocuiască pe Raţiu, rănit la mână.

«Deşi n'a reuşit să marcheze nici un punct, România a făcut totuşi o impresie deosebită, ceeace a făcut pe vicepreşedintele Kleeber să afirme că de 25 ani decând conduce federaţia internaţională n'a putut remarca un progres atât de rapid la o echipă de hockey pe ghiaţă. Faţă de ceeace au arătat românii anul trecut la Krynica şi unde au primit 54 puncte, marcând două, cele 13 puncte primite acum în cele 4 matchuri înseamnă un salt extraordinar.

IMPRESII DE ANSAMBLU

«După părerea mea, concluzia campionatelor dela Berlin, duce la împărţirea echipelor în trei categorii. Cat. I-a: Austria, Suedia, Elveţia şi Germania, cari sunt pe acelaş plan şi cari oricând pot pretinde locul de frunte. cat. II, Cehoslovacia (fără Malacek), Anglia şi Franţa. In categoria III-a intră începătorii, adică Letonia şi România.

Letonia, deşi începătoare, dat fiind faptul că practică intens sportul numit «Bandi» şi care se apropie foarte mult de hockey, a făcut o impresie formidabilă.

România a jucat cu foarte mult suflet şi îndârjire. Cauzele înfrângerilor sunt de două feluri: cari se pot şi cari nu se pot scuza.

In general, am dovedit o exasperantă lipsă de shoot, care a făcut imposibilă marcarea vre'unui punct.

UN ANTRENOR

«Am profitat de prilej şi am început tratative cu canadianul Morisson, care a jucat anul trecut în echipa reprezentativă a Canadei. Bizuindu-mă pe concursul binevoitor al Soc. de telefoane, sper ca antrenorul canadian să reuşească să transforme energiile noastre naturale, în elemente de foarte mare talent.

PROECTE DE VIITOR

«Suntem în tratative cu echipe franceze şi italiene cu cari vom juca probabil la anul. In ceeace priveşte echipa naţională, vom intensifica selecţionarea în vederea creerii unei formaţii mai independentă de anumite contingente prea subiective cari erau cât p'aci să zădărnicească plecarea echipei şi au periclitat în oarecare măsură puterea ofensivă».

Actualităţi

Pistulla, restabilit... abandonează boxul

Ex-campionul european la categoria semi-grea, germanul Pistulla este complect restabilit depe urma bolii grave de care a suferit. Iată însă că deşi complet restabilit, germanul a luat o hotărâre curioasă: abandonează definitiv (şi irevocabil?...) boxul.

«Abandonul» lui Pistulla este însă în legătură cu o altă chestiune, aceasta de interes general: campionatul european la «semi-grea».

Este cazul să ne întrebăm (pe cine altcineva am putea doar întreba?...) dacă acum, după frumoasele victorii ale lui Moţi Spakow, reprezentantul nostru va fi desemnat challenger al acestui titlu.

Parisul—Londra la tennis 13—8

Săptămâna trecută a început la Paris matchul de tennis între reprezentativele oraşelor Londra şi Paris. Rezultatele pe cari le redăm mai jos, sunt tot atâtea surprize. (Cu excepţia matchurilor de dublu).

Incepând din prima zi au abundat surprizele. Tinerii jucători francezi au jucat cu mult peste aşteptări şi au câştigat în faţa unor adveusari mai rutinaţi, mai buni chiar.

Simplu: A. Merlin b. Hughes 6—3, 6—1, 6—0; Landry b. Oiif 6—1, 6—0, 6—1; Feret b. Austin 3—6, 6—2, 4—6, 6—4, 8—3; Perry b. Bernard 6—3, 6—1, 9—7.

Dublu: Austin—Oliff b. Rodel-Legeary 8—6, 6—2, 4—6, 6—3; Merlin-Bernard b. Lester-Lee 4—6, 6—3, 7—5, 4—6, 6—3.

CICLISMUL IN ŞCOALA

IN FINE, UN INCEPUT

Totdeauna ne-a plăcut să scoatem în evidenţă iniţiativele lăudabile, chiar dacă ele îşi au leagănul într'o formaţie care nu s'a întrecut în a furniza dese motive de elogii. Federaţia română de ciclism, ne obişnuise, în special anul trecut, cu idei nu prea marcante şi, de multe ori cu jumătăţi de măsuri. Anul acesta se pare însă, că forul ciclist a călcat cu dreptul. Nu este exclus ca atitudinea actuală a celor din fruntea sportului pedalei, să corespundă începutului unei epoci prospere şi aceasta în ciuda vremurilor critice prin cari trecem.

ŞCOALA ŞI CICLISMUL

Şi acum să vedem despre ce este vorba. Intr'o şedinţă trecută a comisiunei sportive a Federaţiei de ciclism, s'a luat o hotărâre demnă să facă subiectul unui articol cu adevărat interesant. Diriguitorii sportivi ai F. R. C.-ului au decis să treacă în programul lor de activitate, câteva probe rezervate şcolarilor. In acest scop, conducătorii cluburilor cicliste au fost rugaţi să înainteze la sediul F. R C., liste detaliate cu numele reprezentanţilor lor şcolari.

IMPORTANŢA PROBELOR INTER-ŞCOLARE

Nu suntem în măsură să cunoaştem felul probelor cicliste, pe cari Federaţia intenţionează să le rezerve alergătorilor şcolari; suntem însă siguri că, devreme ce s'a luat o astfel de hotărâre, diriguitorii ciclismului românesc vor şti să selecţioneze întrecerile ce se vor adresa elevilor.

Importanţa acestor probe ese din domeniul încercărilor comune, astfel că trebue să se acorde o atenţie deosebită, aranjărei lor.

Străinătatea a pornit de mult pe drumul organizărei competiţiunilor cicliste inter-şcolare şi rezultatele obţinute au întrecut toate aşteptările. S'a remarcat, în special, un progres vădit, în ceiace priveşte cursa de viteză, unde intelectul poate juca un rol de frunte, datorită tacticei subtile, pe care demarajul final o implică.

In Germania, Franţa şi chiar Italia, competiţiunile inter-şcolare au luat un avânt puţin obişnuit şi nu de puţine ori, ele atrag un public numeros, format nu numai din şcolari, cum s'ar putea crede, ci din tot felul de persoane din toate straturile sociale. O întreagă armată de pasionaţi ai sporturilor vin să asiste la disputele ce se încing, mai totdeauna, între corifeii purtători de eşarfe diferite. Aci, alergătorii îşi creiază simpatii şi foarte des, cunoscătorii cred a fi găsit în fragedele elemente, veritabile speranţe.

UN BUN MIJLOC DE PROGRES

Introducerea la noi, a acestui fel de curse nu poate decât să aibă un efect dintre cele mai salutare, întrucât în acest mod, ciclismul se va putea adresa unei pături intelectuale, care poate contribui la realizarea unui progres ce nu poate fi întrezărit. Să recunoaştem că, majoritatea cicliştilor noştri sunt recrutaţi din rândul oamenilor de clasă socială modestă şi deci înzestraţi cu reduse posibilităţi intelectuale. Ca atare, nu li se poate cere o contribuţie completă iar rezultatele ce se obţin se datoresc numai calităţilor fizice ale concurenţilor.

Deasemenea, introducerea ciclismului în şcoală, ar putea să contribue la îndesirea rândurilor ciliştilor. Efectivul de astăzi al sportului pedalei este destul de redus şi el nu ar putea fi mărit sensibil, decât prin aportul reprezentanţilor liceelor şi şcolilor.

Bineînţeles, nu vrem să ne gândim că, încă 10 ani de aci încolo, vom ajunge în situaţia în care se găsesc astăzi multe state ale continentului. Desigur că nu vom avea pretenţia să vedem anul acesta, sau în cel viitor, participând la o alergare interşcolară, un număr de 1200 concurenţi, cum s'a întâmplat în 1930, la Manheim în Germania, dar sperăm că inovaţia Federaţiei române de ciclism va da rezultate strălucite. Şi aceasta este principalul.

r. e. d.

Medalioane

BOBI ZAMFIRESCU

In ultima adunare generală a clubului Sportul studenţesc, Bobi Zamfirescu a anunţat că se retrage din sport.

Este un lucru, care fără amănuntul numelui celui care l-a provocat, s'ar fi putut intercala foarte bine la «Informaţii».

Cu Bobi Zamfirescu însă, situaţia este alta. Fiindcă chiar peste ştirea propriu zisă a unei retrageri pe care avem toate motivele să-o regretăm, gestul se situiază prin el însuş pe platforma de pe care trebue să fie privit ca un exemplu.

Aşa cum un exemplu a fost întreaga activitate sportivă a acestui sportiv.

A apărut în footballul bucureştean acum 12 ani, sub culorile Val-Vârtejului. Juca pe atunci extrem dreapta. A trecut apoi, o dată cu cei şase sau şapte constănţeni de cari îl lega prietenia primilor paşi în viaţă, la Sportul Studenţesc.

Nu mai juca extremă.

De-alungul anilor, a schimbat apoi aproape toate posturile dintr'o echipă: înaintaş, mijlocaş sau back. Niciodată însă nu şi-a mai schimbat clubul, căruia i-a închinat activitatea sa de fiecare zi.

Şi în vremuri bune. Şi în vremuri vitrege, însoţind formaţia universitarilor în campionatele în cari aceştia luptau greu să-şi menţină un loc în oficialele mai puţin triste ca şi în turneul biruitor de anul trecut în Ardeal.

N'a lipsit o dată. Nu şi-a sâcâit nici când camarazii cu observaţii inutile. Nu şi-a intimidat adversarii cu un joc pe care fizicul său îl putea înlesni la prima solicitare. Şi n'a molestat arbitrii cu enervarea — tradiţională aproape, — a jucătorului bucureştean.

A jucat frumos. A jucat corect, imprimând sportului pe care îl făcea atributul de nobleţe pe care atâţia alţii îl refuză.

Dar mai ales, a ştiut să joace, făcând din sport o disciplină care i-a creiat un loc aparte.

Locul său special.

Astăzi se retrage. Şi-a lichidat în ultima adunare generală ultimele obligaţii către un club care-i rămâne dator cu multe satisfacţii, a donat echipamentul care-i aparţinea şi a plecat — aşa cum puţini au înţeles să-o facă în ziua în care îndeletnicirile îi împiedica să mai activeze intens.

Nu şi-a oprit nimic.

In afară fireşte de simpatia noastră a tuturora. A celor cari l-am cunoscut de-aproape, ca şi a celorlalţi cari îl ştiau depe teren numai. Cari îi strâng mâna cu o bărbătească înţelegere, astăzi şi cari îl vor întâmpina mâine cu bucuria unei revederi de care nu se îndoeşte nimeni.

Fiindcă Bobi Zamfirescu are prea mult spirit sportiv în sânge, pentru a părăsi complect un lucru care i s'a sudat definitiv în convingeri şi pe care îl va servi şi în viitor cu activitatea lui de medic şi de îndrumător experimentat.

GEF.